

[Ellemann-Jensen]

Vi er ikke i tvivl om, at med det indgreb, der lægges op til her, er der kun bremsed op for en faretruende udvikling i dansk økonomi. Der er jo fortsat udsigt til et uacceptabelt stort underskud på betalingsbalancen både i år, til næste år og i de efterfølgende år. Men den vej, regeringen er ihde på, er den rigtige vej, og det er den vej, regeringen skal fortsætte ad. Det er vigtigt at få styr på udviklingen i den offentlige sektor, og det er vigtigt at tilrettelægge den økonomiske politik på en sådan måde, at produktionens omkostninger ikke bliver forøget. Kun på den måde kan vi arbejde os frem imod en bedre balance over for omverdenen, og kun på den måde kan vi genskabe mulighederne for en høj og stabil beskæftigelse.

Det er på den baggrund, at venstre kan give tilsagn om en positiv udvalgsbehandling af de foreliggende syv lovforslag.

Poul Schlüter (KF):

Efter den konservative gruppes opfattelse er der slet ingen tvivl. Når vi skal vurdere den pakkedødsning, regeringen i disse dage søger gennemført i folketinget, kan vi lige så godt sige ligeud, at det er en helt traditionel socialdemokratisk politik. Det er lige efter bogen. Det vil gøre ondt, men det vil ikke hjælpe meget. Den politik, regeringen har forelagt, er egnet til at fastholde de dårlige tider. Men der er intet i regeringsoplægget med perspektiv i; der er intet i regeringsoplægget, som er egnet til at føre landet ud af den økonomiske krise. Dertil kommer, at der endda er megen uklarhed omkring hele vor økonomiske situation. Derfor vil jeg gerne starte med at stille statsministeren nogle spørgsmål, som vi mener er meget centrale.

Det kan være skadeligt med forlydender, som står uafkræftede, derfor vil jeg gerne spørge: er det rigtigt, at repræsentanter for Den internationale Valutafond for nylig har afgivet den vurdering af dansk økonomi, at vi står meget tæt på at være i en så bundet situation på grund af fiaskoen i den danske samfundshusholdning, at vi kommer under, hvad man nærmest må kalde international ledelse eller administration?

Det næste spørgsmål: er det rigtigt, at statsministeren i forbindelse med det europæiske topmøde de sidste dage har skrevet under på en erklæring fra EFs formandskab

om, at man i EF-området skal tilstræbe, at olieprisstigningerne ikke kompenseres gennem lønstigninger?

Det tredje spørgsmål: er det korrekt, at det bruttoprovenu af de nye afgifter, regeringen i de sidste dage har hævdet skulle være 4,6 mia kr., vil blive reduceret til et merprovenu i statskassen på kun 2,7 mia kr.?

Det fjerde spørgsmål til statsministeren: beskæftigelsesvirkningerne. Regeringen har ikke sagt så meget om det og slet intet klart. Jeg har hørt finansministeren anlægge den vurdering, at beskæftigelsesvirkningerne på det nærmeste er neutrale, men jeg har også hørt arbejdsministeren give udtryk for, at regeringens samlede løsning givet vil øge ledigheden. Hvem har ret? Der er jo tale om to ministre, som stort set hører til samme parti. Men debatten i dag har ikke megen mening, uden at regeringen entydigt fortæller os, hvordan pakken påvirker beskæftigelsen.

Det femte spørgsmål: den bilfri dag. Af-sagde hr. Hjortnæs for et øjeblik siden dødsdommen over dette regeringspåhit? Skruede hr. Hjortnæs igen op for benzinforsbruget? I så fald har han jo fået en bemærkelsesværdig debut som socialdemokratisk ordfører. Fastholder regeringen dette forslag, eller forlader man det nu? Jeg mener ikke, man kan se væk fra, at mange flittige mennesker har brug for bilen alle ugens dage, og her kommer nogle uretfærdigheder med en billøs dag; jeg tænker på sælgeren, revisoren, konsulenten og andre, der ofte måske rejser ud søndag aften for at kunne besøge første kunde i provinsen mandag morgen, osv. I det hele taget er der mange, som seks eller syv dage om ugen arbejder med bilen som et uundværligt værktøj, og de vil selvfølgelig blive ringere stillet end dem, der bare har bilen til at forskønne tilværelsen med i week-enden.

Men nu foreslår regeringen altså kæmpeafgifter, og formålet er at bringe betalingsbalancen ned. Men gør det så ikke indtryk på regeringen, at beregningerne viser, hvor fantastisk lidt der kommer ud af det hele? Regeringen hævder nu, at betalingsbalancen kan komme ned på et underskud under 10 mia kr.; ja vel, måske, men regeringens mål var jo 6,5 mia kr. Nu laver man en fantastisk kæmpebuket af afgifter, og så når man alligevel ikke sit mål. Kan regeringen ikke se, at dette er en håbløs politik uden perspektiv?